

LLIBRES DEL
DELICTE

Nil Kandel

LES FLAMES DE L'ODI

Primera edició: gener 2024

Copyright © Nil Kandel

© d'aquesta edició Llibres del Delicte

Il·lustració de coberta: Àlex Santaló

Correccions: Irene Solanich i Jordi Casals

Maquetació: Ramona Solé

Llibres del Delicte

info@llibresdeldelicte.com

www.llibresdeldelicte.com

ISBN: 978-84-19415-24-0

Imprès a Catalunya per DC Plus Serveis Editorials

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, comprènent-hi la reprografia i el tractament informàtic, resten rigorosament prohibides sense l'autorització escrita de l'editor i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

Aquest llibre ha estat imprès amb paper neutre de noranta grams i ha sigut compaginat amb la tipografia Baskerville Old Face en cos 13.

A la meva mare,
per donar-me l'oportunitat de viure.

1

Sense sospitar que ha viscut les seves últimes hores de passió, l'Osva treu el cap per la finestra i des de la novena planta respira la brisa marina que llisca entre les ombres del port. Els operaris de les drassanes parlen a crits mentre recullen els estris, i en la llunyania es mouen les siluetes de dos velers que oscil·len entre la llum del crepuscle i la boirina tardorenca. L'Osva se sent atrapat per una intensa tristesa i, amb un rampell de ràbia, tanca el finestral. A través del vidre entelat contempla la capa de boira fosca que s'expandeix a l'horitzó, i aviat s'apaguen les espurnes de plaer que li corren pel cos.

No ho pot evitar. Arriben els capvespres de novembre i reviu els records més durs de la infantesa, quan sonaven les sirenes i la gent corria pels carrers nevats a la cerca d'algun refugi. Aquells dies en què la mare l'agafava del braç i li ordenava que s'amagués al soterrani mentre les avionetes s'acostaven i trencaven la calma del cel. Ocult entre les ombres, l'Osva es tapava les orelles i suportava l'estrèpit dels projectils i el tremolor de les parets. Només tenia forces per suplicar que el pare sobrevisqués entre els combats de les muntanyes, i que res no passés a l'habitació de dalt, on la seva mare cuidava l'avi, que no es podia moure del llit.

No van servir de res les pregàries. Un dia va sentir els crits dels soldats que s'obrien pas entre la runa. Van aconseguir treure'l de l'amagatall. La casa on va néixer s'havia convertit en un munt de pedres fumejants. La ciutat era un pou de silenci. Va entendre que s'havia quedat sol i que la seva propera llar seria un hospici.

Vint anys després, al saló d'un luxós apartament, l'Osva es corda els botons de la camisa mentre una jove mulata surt del bany i recull els bitllets que ell ha deixat damunt la taula.

—Hi ha cinquanta euros de més —avisa ella en comptar-los.

—Ho sé, avui em sento generós.

—Moltes gràcies, amor meu! Quan ens tornarem a veure?

—No ho sé. Ja et trucaré.

—D'acord, ja em trucaràs. Per cert, algun dia m'explicaràs d'on vas treure aquest medalló tan curiós que sempre portes penjat?

—Sí, és clar, algun dia.

L'Osva es col·loca la corbata i sent els passos subtils que s'allunyen al llarg del passadís; fins que la porta es tanca amb un cop esmorteït. És la tercera tarda que ha compartit amb ella i li agradaria saber com es diu, però aviat torna aquell remordiment que el colpeja i es repugna en contemplar-se al mirall.

«La Martina no em perdonarà si s'assabenta que ho he tornat a fer».

Es corda el rellotge d'or al canell. Són gairebé les

sis. Sospira i acaba de vestir-se amb pressa; connecta el mòbil i esborra el número de la noia mulata de l'agenda. Fa dos mesos, quan va comprar l'apartament, va prometre no citar-se més de tres vegades amb la mateixa dona, per evitar tendències afectives.

Camina de pressa cap a l'ascensor amb la vista clavada a la pantalla del mòbil. Hi ha diversos missatges. Els dos més recents són de la Greta. Es lamenta per haver-se oblidat d'ella després de no haver pogut atendre les quatre trucades que li ha fet al llarg del dia.

Entra contrariat a l'ascensor, marca el número de la noia i prem el botó de la planta zero sense apartar el telèfon de l'orella. Abans que les portes es tanquin, irrompen els passos expeditius d'un home que es precipita a l'interior camuflat sota una gorra negra. L'Oswal amb prou feines té temps d'observar la mirada embogida i sent que la fulla d'una navalla se li endinsa entre les costelles. Una mà gruixuda se li aferra a la gola. El telèfon cau a terra i desprèn els últims espurneigs de la trucada. L'Oswal s'esforça a concentrar tota la força; clava les ungles a la mà que l'ofega i es desploma mentre sent que l'esquena li llisca pel mirall. Rendit davant les sabates de l'agressor, una infinitat d'imatges se li amunteguen a la ment. Un núvol gris li absorbeix els records. L'última cosa que sent és l'espetec de les tenalles que parteixen la cadena del medalló que porta posat des de l'adolescència. La foscor l'envolta. L'ascensor completa el descens.

A sis quilòmetres d'allà, a la zona muntanyosa de la ciutat, la Greta es remou al sofà i amaga la seva inquietud

quan el telèfon deixa de vibrar sobre la tauleta i s'apaga la pantalla.

L'Hugo s'acaba de cordar la jaqueta i contempla el cos feble de la seva mare, que sembla encongir-se com una larva a l'interior d'un barnús de color blau.

—No has volgut contestar? —pregunta el noi.

—Ah, no... No em venia de gust parlar. És una dona molt pesada.

—Una de les teves amigues virtuals?

—És clar. No en tinc d'altres.

L'Hugo la mira amb suspicàcia i mou el cap.

—Doncs hauries de començar a sortir, mare. Ja ha passat molt de temps des que va passar allò del pare, i...

—Au va, si us plau, no comencis! Saps que el procés de recuperació necessita temps. Vaig millorant, a poc a poc... Tot arribarà.

—Si només surts per fer una volta amb el Risso pel parc, quan els carrers estan buits! Sort que els avis et van regalar aquest gos.

—L'any passat no feia això, fill meu. Per cert, els avis et deuen estar esperant per sopar. —La Greta desen ganxa l'esquena del sofà, s'incorpora amb pesadesa i s'agafa al braç de l'Hugo per acompanyar-lo a la sortida.— Quan tornaràs?

—Per què? Perquè em facis fora del pis quan et dono consells?

—Au va, no em fastiguegis! Ja t'havies posat la jaqueta quan ha sonat el telèfon.

—Mare, fes el favor de trucar a aquesta amiga, encara

que sigui una pesada. Potser et tranquil·litza parlar amb ella. Tornaré la setmana que ve. No sé quin dia. Tinc exàmens a l'institut.

—No vindràs fins la setmana que ve?

—No. —L'Hugo sacseja el cap i obre la porta.— Si em vols veure abans, vine a casa els avis. —Pica l'ullet a la mare, surt al replà i camina de pressa cap a l'ascensor.

—M'agradaria anar-hi —murmura la Greta mentre tanca la porta—, però saps que no puc.

La Greta corre cap al menjador per telefonar a l'Oswal. Ningú no contesta. Intenta esbrinar si es va connectar a la xarxa les últimes hores i comprova que no. El cor se li accelera. Nota que la respiració se li torna densa a la gola i va a la cuina per prendre's un parell d'ansiolítics.

Se serveix una copa de whisky amb gel, s'acomoda una altra vegada al sofà i assaboreix el licor sense apartar la mirada del telèfon, com si observés un ésser mort, esperant que ressusciti. Després, agafa la copa, s'acosta a la porta de la terrassa i beu glopets molt lents mentre contempla el cel gairebé fosc.

Estirat en un coixí, sota la llum càlida d'una làmpada, el Risso alça el morro i deixa anar un parell de gemecs, reclamant l'atenció de la seva mestressa, que sembla del tot absent.

La Greta s'ajup davant del gos, li parla amb murmuris i li acarona el cap.

—Sí, ja ho sé. No he de precipitar-me. Sempre va ser senzill contactar amb l'Oswal, però avui tot sembla

girar-se en contra. Potser té un dia molt complicat... això no vol dir que no em vulgui veure.

La Greta es posa dreta i d'un glop buida la copa. Agafa el telèfon i fa una altra trucada. L'Osva no respon. Li passa pel cap telefonar a la Martina i preguntar-li si ha passat alguna cosa estranya. L'última vegada que es van veure tots tres, ella va informar que estaria uns dies a Londres, a casa d'una amiga, i l'Osva va recordar a la Greta que podia trucar-li sempre que ho cregués oportú.

Telefona al supermercat i encarrega mig quilo de pollastre, hamburgueses, fruita, verdures, ous, sis ampolles de vi negre de Somontano i una ampolla de whisky de malta. Dona instruccions perquè li deixin les caixes davant de la porta, com sempre, i afegeix que s'encarregarà de recollir-les a partir de les set, quan torni de la feina. Fa quatre anys que la Greta es va allunyar del món laboral, quan va caure en una forta depressió, després de la mort del seu marit. És un fet que molt poca gent coneix.

«És una pena que no em puguin portar un paquet de tabac. Fa dos mesos que no fumo, i crec que aquesta nit ho necessitaré».

Recorda que en algun calaix del pis hi havia un paquet de Marlboro. Un dia va prometre a l'Osva i la Martina que deixaria de fumar i ells li van insistir perquè llancés a les escombraries totes les cigarretes que tenia a casa. Davant la seva presència, va aixafar amb el peu els tres paquets que havia comprat al matí i els va llançar a la galleda de les escombraries. Va preferir deixar amagada

la que havia començat el dia anterior, com si intuís que les set cigarretes li serviren per calmar-se quan arribessin moments d'alta ansietat.

La Greta obre el paquet, treu una cigarreta i se l'acosta al nas.

«Fa bona olor. L'encendria ara mateix, però... No, val més guardar-la per a després del sopar. Puc racionar-les, fumar-ne una al dia. Demanaré a l'Hugo que em porti un paquet la setmana que ve. De tota manera, ell ja va pronosticar que abans de tres mesos estaria fumant de nou».

El Risso corre cap al vestíbul. Els lladrucs indiquen que el noi del supermercat ha arribat i que deixa les caixes de la compra a l'estora. La Greta s'acosta a l'entrada amb sigil i enganxa l'orella a la porta, fins que sent com el jove s'allunya i l'ascensor inicia el descens.

Obre molt a poc a poc i s'assegura que no hi ha ningú al replà. Recull les dues caixes i, un cop dins, les obre per revisar-ne el contingut.

Fa una ullada al telèfon. No hi ha cap novetat. Es fica el paquet de tabac a la butxaca del barnús i es dirigeix a la cuina per preparar el menjar.

«Abans de sopar enviaré un missatge a la Martina. Això cada cop em sembla més estrany. Ella ha de saber si alguna cosa li ha passat a l'Osva».

Obre una de les ampolles de vi que li han portat, connecta la ràdio i sintonitza un canal de música electrònica que sona a un volum molt alt, com si les seqüències rítmiques servissin per foragitar els mals auguris.

Col·loca una hamburguesa de pollastre i formatge

i un carbassó trossejat en una paella. Se serveix una copa de vi. En beu petits glops mentre camina d'una banda a l'altra de la cuina.

A través de la finestra, es veuen els llums dels edificis, que s'encenen un darrere l'altre i es despleguen en la negror de la ciutat. El murmuri dels vehicles que circulen pels carrers és com un sospir que arriba molt feble a la quarta planta i es dilueix entre els sons que sorgeixen dels altaveus de la ràdio.

La Greta deixa la copa buida al taulell, capgira l'hamburguesa i remou els trossos de carbassó. Abaixa el volum de la ràdio, treu el telèfon de la butxaca del barmús i marca una trucada. No rep cap resposta i deixa un misatge de veu:

—Com estàs, Martina? Saps alguna cosa de l'Osva? No he pogut contactar amb ell en tot el dia.

Se serveix més vi i es concentra per calmar la inquietud que li accelera el cor. Fixa la mirada a la paella i espera que el sopar s'acabi de fregir. Poc després, es desploma al sofà. Comença el capítol d'una sèrie que va descobrir fa un parell de setmanes i que li agrada molt, però aviat s'adona que li resulta difícil seguir el fil de la trama.

Tot just ha menjat mitja hamburguesa i alguns trossos de carbassó, i aboca a la copa el poc vi que queda a l'ampolla. La pantalla negra del telèfon atrau la seva mirada constant, com si busqués un bri de llum entre la foscor d'un pou molt profund.

Agafa el telèfon i comprova que la Martina continua sense donar senyals de vida, tot i que ha llegit el

missatge. Està a punt de deixar el mòbil damunt de la tauleta quan sent que li vibra a la mà i veu que la pantalla s'il·lumina.

—Martina?

—Sí. Hola, Greta. També estic preocupada. No sé res de l'Osva.

—No en saps res? —pregunta la Greta mentre tanca els ulls i nota un calfred a l'esquena.

—No. Aquesta tarda li havia de comentar un assumpte relacionat amb la meua estada a Londres. Havíem quedat que ell em trucaria, però encara no ho ha fet.

«Sembla que estic jo més preocupada per ell que la Martina que és la seva parella... Potser no és tan estrany que desconnecti d'aquesta manera. Ella el coneix millor».

—Avui m'he notat molt estranya i tenia ganes de xerrar amb ell. L'Osva sempre troba paraules per animar-me —comenta la Greta.

—Sí, ja ho sé. En fi, no et preocupis. Alguna cosa se li deu haver complicat. Segur que demà et truca i podrà anar al teu pis per parlar una estona. Jo aviat tornaré a Barcelona. També tinc ganes de veure't. T'envio una abraçada molt forta i un munt de petons.

—Moltes gràcies, Martina, el mateix et dic. Bona nit.

La Greta contempla l'ampolla buida. La seva rutina diària s'ha espatllat en estar pendent de la comunicació fallida amb l'Osva. Són gairebé les deu de la nit. Tot i que li fa mandra, ha de treure a passejar el Risso. Per sort, al barri de Verdum, davant la proximitat de l'hivern, molt poca gent surt al carrer a aquestes hores.

Al parc de la Guineueta se senten les veus de tres noies que conversen i riuen mentre passegen entre les ombres. La Greta s'asseu en un banc de fusta i s'encongeix mentre el Risso ensuma els matolls humits. Les noies s'allunyen i ella s'incorpora per continuar el passeig.

Després d'una volta llarga per fi arriba a l'estany. S'atura un moment i para atenció per si sent algú. Torna a asseure's en un banc i intenta submergir la ment al murmuri de l'aigua. La humitat del banc li penetra a la roba. Un calfred li recorre el cos i es corda la jaqueta.

En aquest racó de calma, la Greta es pregunta quan serà capaç de tornar a passejar per la ciutat amb alguna amiga. Com aquestes tres joves que ha vist en entrar al parc. Sortir amb companyia d'algun home li sembla gairebé una quimera. Aquí mateix, ella i el Flavio van tenir llargues converses durant la seva relació. Cada nit, després del sopar, anaven al parc i caminaven una bona estona fins a asseure's davant de l'estany. Parlaven sense parar sota el cel estrellat de les nits d'estiu, i també entre la boirina que flotava a les nits d'hivern.

«Oh, Flavio... Com et trobo a faltar! Per què em vas fer aquella putada...?».

2

La melodia del despertador li circula com un corrent d'aire tèrbol al voltant del cap. El cos garrotat es comença a moure. Són les sis del matí i la Greta sempre es desperta a aquesta hora per passejar amb el Risso pel parc, però la barreja de vi, whisky i medicaments de la nit anterior li esclafa la ment i els impulsos.

A aquella hora és molt estrany coincidir amb algú a les escales de l'edifici. La Greta no fa servir mai l'ascensor. Ni per sortir al carrer ni per pujar les quatre plantes que porten fins al pis. La idea de romandre tancada en aquest espai amb algun desconegut li fa basarda. Quan va passar la tragèdia, feia tan sols tres setmanes que s'havien instal·lat al pis.

Es posa un xandall gruixut i unes sabatilles mentre el Risso no para de moure's per l'habitació, ansiós per gaudir del passeig matinal.

Entra al bany per refrescar-se la cara i evita mirar-se al mirall. Pensa que el seu aspecte deu ser horrible, tenint en compte el núvol feixuc que li oprimeix el cervell.

Passegen molt a poc a poc entre les ombres mentre el Risso ensuma tots els matolls amb què es creuen. La Greta consulta el mòbil i sent un fred intens a les mans i als peus; pensa que s'hauria d'haver posat guants i uns

mitjons més gruixuts. Es pregunta si finalment podrà parlar amb l'Ostal i saber per què ahir es va desconnectar d'una manera tan brusca. Li resulta inquietant que la Martina tampoc no hagi pogut contactar amb ell, quan asseguren que solen comunicar-se d'una manera constant.

No han passat ni deu minuts des que han sortit del pis i vol tornar a casa en notar tremolors a l'esquena i que el mal de cap s'intensifica. També percep una estranya sensació de por, tot i que no hi ha ningú. Té un mal pressentiment; s'atura de cop i diu al Risso que s'ha acabat el passeig.

En entrar al pis, s'ajup davant el radiador del passadís i s'inclina cap endavant perquè la calor que circula per la plataforma de metall li relaxi la cara. Després es posa dreta i dubta entre anar a la dutxa o seure davant de l'ordinador per continuar amb el relat que va començar a escriure fa dos dies. Després de la mort del Flavio, la Greta es va esforçar a recuperar l'afició per l'escriptura, convençuda que imaginar històries i convertir-les en paraules l'ajudaria a superar aquells moments en què la soledat li resultava opressiva.

Entra al despatx, s'acomoda a la butaca i observa el seu rostre prim i trist reflectit a la pantalla fosca del portàtil. Sent la ment tan ofuscada que es veu incapaç d'escriure una sola paraula. Ni tan sols engega l'ordinador. També li fa mandra dutxar-se, de manera que decideix anar a l'habitació i ficar-se una altra vegada al llit. Programa el despertador perquè soni a les nou. De seguida es queda adormida.

El despertador sona a l'hora programada, però ella continua dormint. Més tard es desperta amb un ensurt; algú ha trucat al timbre de la porta. El Risso surt bordant de l'habitació i corre cap al vestíbul.

«Qui pot ser? L'Hugo és a l'institut. Els pares del Flavio? No... van ser aquí fa pocs dies. No crec que tornin fins la setmana que ve. Tampoc no he quedat amb el doctor Ibarra».

La Greta acosta la mirada entumida al despertador. Són dos quarts de dotze. El timbre sona de nou i el Risso borda amb més força.

«Osva! I si l'Osva ha vingut a veure'm?».

Es col·loca un barnús i sent que el cos li trontolla mentre camina arrossegant les sabatilles fins a la porta de l'entrada. Intenta calmar el Risso acariciant-li el cap perquè deixi de bordar fins que el gosset apaivaga els lladrucs fràgils.

Apropa un ull a l'espill i intenta descobrir qui hi ha darrere la porta. Veu la silueta fosca d'un home alt que roman d'esquena davant de la porta de l'ascensor. Després veu una dona, també alta, amb cabells curts i molt negres, que parla amb algú per telèfon. L'home escriu alguna cosa en un paper, torna cap al pis de la Greta i s'ajup en arribar a la porta.

Mig foli llisca per sota la porta. El Risso s'aparta amb un sobresalt i després s'hi acosta amb cautela per ensumar-ho. La Greta contempla amb inquietud la nota que aquest home ha escrit amb lletres majúscules. S'inclina cap a terra per agafar-la i la llegeix:

*Senyora Greta Colomer.
No tinguí por.
Som agents de la policia
Només volem parlar amb vostè
Obri la porta, sísplau, és molt
important.*

«Parlar amb mi? De què? Ha passat molt de temps de... No, no... No pot ser que em vulguin parlar d'això una altra vegada. Com sé que són agents?».

La Greta s'acosta de nou a l'espill i descobreix que l'home alt sosté una mena de placa davant la porta.

La dona que l'acompanya és al seu costat, amb els braços plegats i amb una expressió impacient. La Greta s'esforça a llegir el que posa a la insígnia que aquest home li mostra, però gairebé no distingeix les lletres.

«Sí, sembla la placa d'un policia, però... I si li ha passat alguna cosa a l'Hugo? La setmana passada em va explicar que havia tornat a barallar-se a l'institut. Es fica en massa embolics i em portarà més problemes. Potser aquests agents venen per això... i no sé si tindrè forces per parlar. Fa molt de temps que no parlo amb desconeguts i el meu aspecte és horrible... però ho he de fer... he d'obrir la porta».

L'home pica tres vegades la porta amb el puny.

A la Greta li tremola la mà en fer lliscar els dos pestells de seguretat, i nota una suor freda a l'esquena quan gira el pom.

—Senyora Colomer? —L'home es fixa en el rostre prim i blanquinós que apareix molt a poc a poc darrere la porta i se sorprèn en veure aquests ulls tan aterrits.

—Sí, soc jo —respon la Greta amb un fil de veu.

—Soc l'Héctor Arrabal, inspector de policia —li torna a mostrar l'acreditació—. M'acompanya la sergent Galiano. Hem de parlar amb vostè un moment.

La Greta assenteix amb el cap i acaba d'obrir la porta, convençuda que li parlaran de l'Hugo.

El Risso deixa anar alguns lladrucs quan l'inspector travessa el lllindar. Després calla i belluga la cua quan la sergent Galiano s'ajup per acariciar-li el cap.

—Quin gosset més bonic! —proclama ella.

—Sí... és molt jove —anuncia la Greta, i intenta somriure—. Té vuit mesos.

—Es nota que és molt jove. —La sergent s'incorpora i es pregunta què li deu haver passat a la Greta per tenir tan mal aspecte.

Amb un gest, l'Héctor Arrabal indica a la Greta que es dirigeixi cap a l'interior del pis. Després, ell i la sergent observen amb preocupació el seu cos raquític i segueixen les seves passes cansades.

Horroritzada per la presència de dos estranys darrere seu, la Greta es pregunta què deu haver fet l'Hugo.

«No pot ser una cosa gaire greu, per l'expressió tranquil·la que mostren».

En entrar al menjador, la Greta sent que les cames li fan figa i s'agafa al marc de la porta. L'inspector s'afanya a subjectar-li el braç.

—Es troba bé?

—Sí, sí... només estic una mica marejada.

El menjador és un espai acollidor i regat per la generosa llum del sol, amb una decoració sòbria i mobles elegants de color clar. Els agents es fixen en la manta arrugada, escampada al sofà, i en les dues revistes llençades a sobre del parquet del terra. A la tauleta hi ha un got buit, impregnat de restes de beguda i empremtes dactilars. També hi ha una ampolla amb una miqueta de whisky, caixes d'ansiolítics i un cendrer brut amb un parell de burilles recargolades. L'inspector i la sergent es miren i creuen entendre el motiu del lamentable aspecte de la Greta.

—Ahir a la nit vaig estar repassant els medicaments que he de prendre —diu la Greta, intentant justificar el desordre.

—Viu algú amb vostè, a banda del gos? —li pregunta l'inspector.

—No, bé... El meu fill es queda a vegades a dormir, però ara és a casa dels avis.

—El seu fill viu amb els avis? —inquireix la sergent.

—Sí, fa uns anys que hi viu. Però bé, de què em volen parlar?

—Senyora Colomer —diu l'inspector—, coneix un home anomenat Osva?

La Greta sent un tremolor a l'esquena i que la ment se li bloqueja. Es posa una mà al front i sent una punxada al cervell.

«Què ha passat...? Com saben que conec l'Osva? La nostra relació era un pacte secret».

Mira a terra sense saber què respondre, recorda que ahir va ser impossible la comunicació amb l'Osva i sospita que alguna cosa greu ha succeït.

—Alguna vegada he parlat amb ell —se li acut dir, i arronsa les espatlles.

Tot i que... no el conec gaire.

—És un amic? Un conegut? —insisteix l'inspector.

—No, no... —La Greta sacseja el cap i es veu incapaç de definir el tipus de relació.

«Segur que a l'Osva li ha passat alguna cosa. Per això ahir no va respondre a les meves trucades. Però... què els explico ara a aquests? Com els explico que vaig conèixer l'Osva i la Martina en una pàgina de contactes?».

—Què va passar ahir perquè volguessis parlar amb l'Osva? —pregunta la Sandra Galiano mentre s'inclina cap a la Greta i li acarona el braç en adonar-se del bloqueig mental on ha caigut

—No, jo no... Ahir no vaig pas parlar-hi.

—La meua companya es refereix a si va passar alguna cosa perquè vostè intentés parlar amb ell amb tanta insistència. Al llarg del dia, li va telefonar quatre vegades, i ell va intentar dues vegades parlar amb vostè. Tants intents de trucada donen a entendre que alguna cosa important volia dir-li.

—Volia fer-li una consulta i prou.

—I prou? —L'inspector mostra un gest impacient i es fixa en les mans tremoloses de la Greta.— Escolti, senyora Colomer, sento comunicar-li que, ahir al vespre,

algú va matar l'Ostal. I l'última cosa que va fer abans de morir va ser intentar parlar amb vostè.

La Greta s'encongeix al sofà en sentir les paraules de l'inspector i una seqüència d'imatges li passen com un remolí per la ment.

La sergent Galiano mira amb duresa l'inspector, recriminant-li la manca de miraments.

—Però... per què han matat l'Ostal? —pregunta la Greta amb veu estremida.

—No seríem aquí si ho sabéssim —respon l'inspector—. No li van robar res. El van apunyalar en un ascensor i el van deixar allà, al costat del seu telèfon. Hem començat amb vostè, perquè és l'última persona amb qui va intentar parlar, i li va telefonar quatre vegades al llarg del dia. De moment, no hem pogut contactar amb cap familiar ni amb ningú de l'entorn. Sembla que la seva parella és a l'estranger.

—Sí, això és cert —assenteix la Greta molt feblement—. Ella és a Londres.

—També coneix la Martina, la parella de l'Ostal?

—Sí. Ahir vaig parlar amb ella, i no en sabia res.

—No hem pogut localitzar-la fins aquest matí —diu la sergent—. Ara ja n'està al corrent i aquesta tarda tornarà per iniciar els tràmits necessaris.

—Déu, quin horror... Pobreta Martina! —La Greta s'encaixa les mans a les galtes i mira a terra.— Imagino com s'ha de sentir. Se'ls veia molt feliços i units.

—N'està segura, d'això? Fa molt que els coneixia?

—No... crec que fa uns quatre mesos. No és gaire

temps, però això és el que transmetien. Sempre que els he vist anaven junts.

—No va parlar mai a soles amb l'Ostal?

—Bé, només alguna vegada, per telèfon. Igual que amb la Martina. Sempre que ens hem reunit, hi érem tots tres.

L'inspector Arrabal se sent desconcertat per les respostes de la Greta i interroga la sergent amb la mirada.

La Sandra Galiano li torna un gest que mostra perplexitat.

—Si no els importa, vaig un moment a la cuina.

—La Greta agafa l'ampolla de whisky i s'incorpora amb pesadesa.

L'inspector i la sergent l'observen mentre es dirigeix amb passos insegurs cap a la cuina. Sota la tela del barnús, les cames semblen dues branques d'un arbust agitat pel vent.

—Aquesta dona està fatal —diu la sergent.

—Sí, quin quadre —constata l'inspector, i sacseja la mà—. M'imaginava que aquest tal Ostal mantenia alguna relació sentimental amb ella, però em costa de creure que un home jove i atractiu pugui embolicar-se amb una dona així.

—Va, si us plau, no siguis tan groller —li recrimina la sergent.

—Has vist les fotos de la Martina? És una dona jove, elegant i atractiva. Quina necessitat tindria l'Ostal de posar-li les banyes amb una dona madura, esquelètica i desequilibrada? El motiu econòmic sembla descartat.

—Potser només hi havia amistat entre ells, o hi ha alguna cosa que se'ns escapa.

A la cuina, la Greta beu un got d'aigua que l'ajuda a empassar-se els dos comprimits que ha tret de la butxaca del barnús. Després s'acosta a la finestra i contempla la zona muntanyosa de Collserola.

«Això sembla una maledicció. Un càstig. Sí... algú em vol castigar. No mereixo res més que la solitud. Qui pot haver matat l'Ostal? Era un home bo i afectuós. Mai, mai no trobaré ningú com ells. A l'Hugo cada cop li costa més venir a veure'm. Arribarà un dia en què també desapareixerà de la meua vida. Als pares del Flavio mai no els he caigut bé. Em suporten perquè els faig llàstima. El Risso serà l'únic que m'oferirà companyia... perquè és un gos».

La Greta torna al menjador i veu que l'inspector i la sergent estan concentrats a les pantalles dels seus telèfons. S'acosta al sofà per tornar a seure al costat de la sergent Galiano, i ells es guarden els aparells.

—Es troba millor? —li pregunta l'inspector.

—Sí, una mica millor. Ha estat una notícia molt dura.

—Ja ho imagino. —L'Héctor s'inclina cap endavant sense apartar la mirada dels ulls enrogits de la Greta.— Permeti'm una pregunta, senyora Colomer: recorda si l'Ostal li va comentar alguna cosa sobre algun problema recent? Per exemple, si se sentia amenaçat per algú.

—Em resulta impossible pensar que l'Ostal hagués buscat problemes. Era amable i educat. Com la Martina.

—Ah, ja —assenteix l'inspector, i es frega les mans mentre somriu—. Amable i educat.

—Tens intenció de veure la Martina? —pregunta la sergent Galiano.

—M'agradaria, però no sé quan serà possible. Imagino que haurà de fer front a molts problemes.

—Quina mena de problemes? —vol saber l'Héctor.

—Bé, doncs... un cop superat el cop emocional, imagino que li arribaran molts problemes de paperassa amb els bancs. Crec que no estaven casats i la seva situació era molt precària. No sé si la Martina tindrà dret a cobrar alguna pensió o alguna prestació.

L'inspector Arrabal mira la sergent i descobreix a la seva cara la mateixa perplexitat que sent ell. Es repica amb els dits al genoll i es dirigeix de nou cap a la Greta.

—Així que l'Ostal i la Martina vivien en una situació precària —comenta, i fa espetegar la llengua—. Es refereix al fet que passaven per problemes econòmics?

—És clar. Fa temps que no trobaven feines estables i se'ls van acumular molts deutes. No entenc per què no els va contractar alguna empresa seriosa. Sempre em van semblar persones intel·ligents i assenyades. Per part meua, intentaré ajudar la Martina en tot el que pugui. Sempre s'ha portat molt bé amb mi.

—Està convençuda que van ser sincers amb vostè? —insisteix l'inspector.

—És clar! Per què no ho havien de ser?

—La van convidar mai a casa seva? —intervé la Sandra Galiano.

—No, sempre ens hem reunit aquí. Ells viuen... Bé, vivien en un pis vell i diminut; aquí hi ha més espai.

L'inspector mira la Greta amb una expressió de llàstima i s'inclina cap ella.

—Lamento dir-li que això no és cert. L'Osva i la Martina vivien en una torre espaiosa, a Pedralbes. Encara no sabem a què es dedicaven ni hem pogut accedir als comptes bancaris, però li asseguro que no tenien cap mena de problema econòmic. Ahir van matar l'Osva després que sortís de l'apartament que va comprar fa pocs mesos, a la zona marítima. Li va costar cinc-cents mil euros i els va pagar al comptat. També són propietaris d'un parell de cotxes d'alta gamma.

La Greta nota que el cor se li sacseja; amb la respiració continguda observa el Risso, que roman estirat davant la porta de la terrassa mentre la llum del sol se li posa a la panxa.

«Què està passant? No, no pot ser cert. Què pretenen aquests dos parlant-me d'això? Segur que és un parany. Sí, un parany per aconseguir informació».

—Tranquil·la, Greta —li diu la Sandra Galiano, i li acarona el braç per rescatar-la de l'absència momentània—. Ja sé que és una pregunta delicada, però, van intentar sostreure't diners?

—No. —La Greta sacseja el cap i evita mirar els ulls de la sergent.— No em demanaven res. Jo... només els donava la voluntat.

—Com que la voluntat? —intervé l'Héctor.

—És el que havíem acordat, quan ens vam conèixer. No hi havia una quantitat estipulada.

—Podria explicar-nos millor això? —insisteix l'ins-

pector—. Vejam, diu que vostè els donava una mica de diners. La voluntat. Però, a canvi de què?

La Greta mira l'inspector i després la sergent. Ajup el cap i es cobreix la cara amb les mans. Cada cop li resulta més difícil contestar. Nota una sensació d'ofec i una horrible pressió al cap. Només vol que se'n vagin per ficar-se de nou al llit i plorar en solitud.

—És molt dur per a mi parlar d'això — balbucejia entre lleugers espasmes.

—Eh, Greta, tranquil·la. —La Sandra Galiano li agafa el braç amb tendresa.— Has de confiar en nosaltres. Som aquí per aclarir què li va passar a l'Osva, i també et podem ajudar. Què feien l'Osva i la Martina quan et venien a veure?

—Companyia. M'oferien companyia. —La Greta s'aparta a poc a poc les mans de la cara i mira de reüll la sergent.— Parlaven amb mi i m'oferien afecte.

—Com els vas conèixer?

—En una pàgina de contactes. Vaig col·locar un anunci, buscant amistat, i van contactar amb mi. No imaginen la vergonya que em fa parlar d'això.

—Molta gent busca amistat a internet. No hi ha res de dolent.

—Ja, però mai no vaig pensar que necessitaria fer-ho. Quan vivia amb el meu marit teníem moltes amistats. Després de la seva mort jo no volia veure ningú i les amistats van desaparèixer. Em passava els dies tancada. Només em comunicava amb el meu fill i els meus sogres. Més endavant, vaig buscar amistats a la xarxa i vaig establir

contacte amb algunes dones amb qui encara em comunico. Em diuen per quedar i veure'ns, però no m'hi atreveixo. Quan vaig començar a escriure'm amb l'Ostal i la Martina, tot va ser diferent. De seguida es van guanyar la meua confiança. Amb ells no sentia aquest temor que em causa la gent del carrer, o les amigues virtuals amb qui m'escriu. Ells s'anunciaven com a donants d'amor. Vaig sentir curiositat i per això els vaig contestar quan em van escriure. Potser perquè era amor el que més necessitava.

—I la condició que li van exigir va ser que els donés la voluntat. No és això? —pregunta l'inspector, gratant-se la barbata.

—No va ser una condició. Tenien problemes i oferien companyia a persones que vivien soles. Ells oferien això a canvi d'una ajuda econòmica. Era el que jo necessitava i m'ho van donar.

—D'acord. Ara permeti'm una altra pregunta delicada, Greta. Està seguint algun tipus de tractament? Amb algun professional, em refereixo.

La Greta assenteix feblement i contempla les capses de medicaments que hi ha sobre la tauleta.

—El meu sogre és amic del doctor Ibarra, un bon psiquiatre. Li va proposar que vingúes a visitar-me cada dues setmanes, ja que jo em sentia incapaç d'anar a la consulta. El doctor em va convèncer perquè acceptés el tractament. Deu fer un any d'això. A banda del meu fill i els sogres, el doctor Ibarra era l'única persona que entrava en aquest pis. Fins que vaig conèixer l'Ostal i la Martina.